

Arrest

nr. 177 669 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 december 2015 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaart op 13 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 29 december 2015 stelt verweerder, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker in Bulgarije reeds een asielaanvraag indiende op 1 december 2015.

1.3. Eveneens op 29 december 2015 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.4. Verweerder vraagt de Bulgaarse autoriteiten op 5 januari 2016 om de terugname van verzoeker.

1.5. Bij schrijven van 13 januari 2016 delen de Bulgaarse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, het terugnameverzoek inwilligen.

1.6. Verweerder neemt op 13 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [A. H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Kaboul

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 j° 18b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 29.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 01.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 29.12.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer twee maanden eerder verliet om met de auto en te voet naar Iran te reizen en daar ongeveer 10 dagen in Teheran te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna naar Turkije te zijn gereisd om daar ongeveer 15 dagen in Istanbul te verblijven. Hij gaf aan dat hij daarna het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije heeft betreden. In Bulgarije diende de betrokkene op 01.12.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde ongeveer 16 dagen in Bulgarije te zijn verbleven in een gesloten centrum nabij de grens met Turkije. Hij gaf aan vervolgens te zijn doorgereisd via Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen op 13.12.2015. In België diende de betrokkene op 29.12.2015 een asielaanvraag in.

Op 05.01.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 13.01.2016 met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij geen redenen had om voor België te kiezen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen heel slecht behandeld werd.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 17.03.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Bulgarije en wenst hij zijn asielaanvraag verder behandeld te zien in België. De betrokkene verwijst dienaangaande het feit dat een overdracht een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden. Hij verwijst meer specifiek naar de condities in de opvangfaciliteiten en de negatieve impact hierop van recente grote instroom aan asielzoekers in Bulgarije.

De betrokkene gaf aan in Bulgarije geen asiel te hebben gevraagd, maar dat hij zijn vingerafdrukken moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen.

Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure

voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielpcedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 13.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18, §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij in Bulgarije heel slecht behandeld werd. De betrokkene gaf aan dat hij werd opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum. Hij gaf aan dat hij heel slecht behandeld werd en geen eten kreeg. Hij voegde er aan toe dat zijn bezittingen werden afgenomen en hij niet naar toilet mocht.

Betreffende de vermeende opsluiting, wensen we te benadrukken dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.

Betreffende de vermeende slechte behandeling, merken we op dat de betrokkene spreekt in zeer algemeen vage termen en de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt, noch elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. Daardoor menen we te mogen besluiten dat deze zich niet afspeelden binnen een gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie

staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken - en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld

door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de betrokkene geen voedsel zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf in een gesloten centrum, merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. Het lijkt ons inziens onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende 16 dagen geen voedsel zou gekregen hebben. We merken bovendien op dat de betrokkene verklaarde over een goede gezondheid te beschikken, hetgeen ons inziens lijkt te contrasteren met de door de betrokkene geuite beweringen dat hij gedurende zijn verblijf van 16 dagen in Bulgarije helemaal geen voedsel kreeg.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1989 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3^j 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de

artikelen 1 tot en met 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de verordening 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van "het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht". Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij stelt in een tweede onderdeel van het middel als volgt :

"Verzoekers' overdracht, en de bestreden beslissing zelf (zie EHRM MD & MA c België, 19.01.2016 §67 en dissenting opinion van de Rechter Sajô, en FG c Zweden, 23.03.2016, en dissenting opinions), schenden de aangehaalde rechtsnormen, omdat de beslissing als gevolg heeft dat verzoeker een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, met de hierboven aangehaalde basisrechten, en het beginsel van non-refoulement, en ook omdat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt.

Er dient eerst rekening houden met het feit dat verzoeker al het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten in Bulgarië (zie feitenrelaas), en dat hij uiterst ongerust, bezorgd en opgeschrokken is.

Verwerende partij roemt de kwaliteit van de opvang en asielprocedure in Bulgarije, alsook het feit dat Bulgarije lid is van de Raad van Europa, en zorgt ervoor de eerbiediging van de grondrechten van de mensen die zich op het Bulgaarse grondgebied bevinden. Verwerende partij minimaliseert de situatie en problemen waarmee asielzoekers geconfronteerd worden in Bulgarije.

Deze motivering wordt door verzoeker tegengesproken. Zij rust op manifeste appreciatiefouten en een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij.

Verzoekers uiteenzetting kan in vijf onderdelen ontwikkeld worden, rekening houdend met het feit dat deze elementen een geheel vormen.

l) Voorafgaande opmerkingen

In 2014, toen de UNHCR opgeroepen heeft om de overdrachten aan Bulgarije op te schorsen, zoals meermaals herhaald in de bestreden beslissing, was Bulgarije ook lid van dezelfde internationale verdragen als België. Zich beroepen op het vermoeden van respect van de mensenrechten is dus niet voldoende, voornamelijk voor een land waarvan kort voordien geoordeeld werd dat het niet in staat was om de fundamentele mensenrechten te garanderen van de overgedragen asielzoekers. De situatie moet worden onderzocht in concreto.

De bestreden beslissing baseert zich daarnaast op de bewering dat er geen recente objectieve publicatie zou zijn die wijst op ernstige problemen in de opvang sinds 2014. De beslissing vermeldt echter ook geen recente objectieve publicatie waaruit zou blijken dat de fundamentele mensenrechten van asielzoekers worden gewaarborgd in Bulgarije, nadat er in 2014 duidelijk werd gesteld dat dit niet het geval was. In het laatste verslag van UNHCR, van april 2014, wordt duidelijk de vrees vermeld over de duurzaamheid van de verbeteringen die hebben plaatsgevonden tussen begin 2014 en april 2014 in Bulgarije. Men kan zich dus niet baseren op een rapport van april 2014, twee jaar later, terwijl in datzelfde rapport gewezen wordt op de niet duurzaamheid van de situatie:

"While UNHCR welcomes the efforts undertaken by the Bulgarian authorities, mainly by SAR in cooperation with civil society and acknowledges improvements, UNHCR remains concerned over the sustainability and the consolidation of these endeavours in the medium and longer-term. UNHCR notes that some initiatives were undertaken on an ad hoc basis, mainly by NGOs and Bulgarian civil society, in response to a crisis, without ensuring SAR's capacity to take over, for example in the areas of support for people with specific needs and the monitoring of their situation, provision of recreational activities for children, and sustained provision of legal aid and representation at ail instances." (UNHCR rapport, april 2014, bl. 16).

De conclusie van die rapport is ook niet zo positief als de bestreden beslissing het doet blijken:

"UNHCR would however like to underline the continuing weaknesses in the Bulgarian asylum system in particular with regard to access into Bulgaria at the border; inadequate reception conditions in two of the seven centres; lack of provision for the identification of people with specific needs, in particular the needs of children generally and unaccompanied children in particular; lack of systems in place to address those needs; the continuing need to improve the quality of the asylum adjudication process, including the provision of information in a language asylum-seekers understand; and an urgent need to provide access to education, health care and integration support to people who are recognised as in need of international protection." (bl. 17)

De criteria waarop de bestreden beslissing gebaseerd is om te oordelen dat de problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn worden niet vermeld in de bestreden beslissing en lijken uiterst arbitrair.

II) Oproepen en aanbevelingen van internationale organisaties om niet uit te wijzen naar Bulgarije

Sinds meerdere maanden, blijven meerdere internationale organisaties vragen om de overdracht van asielzoekers in de Dublin-procedure naar Bulgarije op te schorten, rekening houdend met de risico's op schending van het artikel 3 EVRM :

- Aldus deed ECRE een verzoek in datum van 7 april 2014 waarbij de Staten-leden werden uitgenodigd om niet uit te wijzen naar Bulgarije. ECRE stelt vast dat ondanks de inspanningen die werden geleverd door Bulgarije, deze onvoldoende blijven. De Staat is niet bij machte om goed opvangomstandigheden te creëren.

« ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" (in bijlage)

- Nog recent hebben HCR, ECRE en Amnesty international hun verzoek herhaald om de terugwijzing van personen onder de Dublin procedure naar Bulgarije op te schorten ; Dat inderdaad, zelfs indien inspanningen konden worden vastgesteld, blijven deze onvoldoende, ondermeer gezien het kwetsbare personen betreft.

« UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation "for certain groups or individuals". In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable » (in bijlage, p. 29)

III) Verslechtering van de opvangomstandigheden gedurende het jaar 2015

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 stelt vast dat de opvangomstandigheden steeds maar verslechterd zijn tijdens 2015, zodat men hem niet zou kunnen overbrengen naar Bulgarije.

Sinds het jaar 2014, stellen UNHCR en EASO een verslechtering vast van de opvangomstandigheden. Dit wordt geaccentueerd met de wijzigingen in de wetgeving van de zomer 2015.

« Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare." (in bijlage, blz 8)

In een overzicht voor 2015 van Bulgarije vermeldt UNHCR het volgende (stuk 13):

"Austerity measures have also hit civil-society organizations that provide services to asylum-seekers and refugees. Xenophobia and intolerance have led to incidents of discrimination and violence. States have responded by concentrating on curbing irregular movements, including through tighter border controls and detention, or penalization for illegal entry."

Dit spreekt tegen de bewering van de bestreden beslissing dat volgens UNHCR de situatie in Bulgarije zou zijn verbeterd in het jaar 2015.

IV) Niet naleving van de rechten van de asielaanvragers

-> Hindernissen tot de toegang tot de procedure van asielaanvraag

Een opzoekingsnota, gezamenlijk opgesteld door ECRE en ELENA stelt vast dat in Bulgarije de asielaanvragers geconfronteerd worden door vele hindernissen in alle stadia van de procedure, (blz 1).

Vanuit algemeen standpunt, rapporteert de nota vele lacunes in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van de tolkendiensten (blz 5)

« (...) the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview"

De registratie van een asielaanvraag geeft niet noodzakelijk toegang tot de behandeling van de aanvraag. Er bestaat evenmin een beperkte duur in de behandeling van de aanvraag.

« The frequency by which detention is meted out to applicants serves to demonstrate that access to asylum procedures in Bulgaria is not automatic upon submitting an asylum application. Indeed, there is no time limit for the application to be forwarded to the State Agency for Refugees (SAR) " (blz 2)

Het statuut van de personen, die werden teruggestuurd krachtens een Dublin-procedure, in de toegang tot de asielaanvraag is bijzonder onduidelijk :

« The status of those returned under the Regulation remains unclear » (blz 4)

De behandeling varieert in functie van de graad van voortgang van hun aanvraag.

Hier dient benadrukt te worden dat verzoekers' asielprocedure in Bulgarije afgesloten werd terwijl Bulgarije nog bezig was met "de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is » (artikel 20). Verzoeker vreest, en riskeert, om door Bulgarije naar een andere land teruggestuurd te worden, in schending van het beginsel van non-refoulement (zie hieronder).

Er dient ook benadrukt te worden dat "gedublineerde" asielzoekers door de grenspolitie ontvangen worden bij hun overdracht naar Bulgarije... datzelfde dienst dat verantwoordelijk is voor talrijke schendingen van de basisrechten van de migranten aan de grenzen (!) :

"Si une personne est transférée en Bulgarie en application de Dublin II, la police aux frontières le recevra à son entrée en Bulgarie. » (<http://www.dublin-projecteu/fr/Bulgarie>, in bijlage)

Volgens het stadium van de aanvraag kunnen de Dublin-terugkeren perfect beschouwd worden als illegale immigranten en vastgehouden worden voor een lange periode :

"As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails".

Er zijn ook namelijk verschillende vertragingen door het feit van de tekortkoming in zake van de tolkendienst.

-> Automatische van de plaatsing in opsluiting

De aanvragers die hun eerste aanvraag doen worden systematisch in opsluiting geplaatst in tegenstelling tot de aanbevelingen van het HCR die aanbeveelt om daar slechts uitzonderlijk een beroep op te doen

Dit is de vaststelling van de nota tot opzoeking in februari 2016 gepubliceerd door ECRE en Elena:

« Detention for first applicants is therefore, systematically applied in Bulgaria. To illustrate 9,530 out of the 12,738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these pre-removal detention." (blz 2 van de nota, in bijlage)

Het is eveneens de vaststelling opgesteld door The Cordelia Foundation in een rapport daterend van januari 2016 en met titel : From torture to detention :

« in practice asylum-seekers have been frequently detained" (blz 8)

Er dient te worden genoteerd dat voor zij die een asielaanvraag doen in opsluiting er geen toegang is tot een tolk. De asielaanvragers blijven dus verstoken van alle inlichtingen en van hun rechten.

« For those applying for asylum in detention, specifically in relation to those placed in the pre-removal centres, there are no interpretation services available rendering any access to information on asylum processes practically impossible" (blz 3)

-> Betreuwenswaardige detentieomstandigheden :

Het rapport gepubliceerd door ECRE en ELENA (in bijlage) stelt vast dat er een overbevolking is in de centra. Er zijn niet genoeg plaatsen in de detentiecentra en personen zijn verplicht om te slapen in de gangen:

"overpopulation in all of the detention centres has been consistently documented by the Fundamental Rights Agency of the European Union (FRA). Updates in October noted that Lyubimets centre was over 40 % above the occupancy rate and that persons were forced to sleep in corridors in Busmantsi." (blz 7)

Overigens heeft het Comité ter voorkoming van foltering en de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens betreuwenswaardige omstandigheden gerapporteerd:

"The Committee for the Prevention of Torture and the Council of Europe Commissioner for Human Rights have all asserted poor hygiene conditions, abusive and violent treatment by guards, overcrowding, poor nutrition, no provision of education for children, substandard and insalubrious material conditions, as well as a lack of medical care, interpreters and information on asylum procedures.⁵⁴ In one report findings demonstrated that in Busmantsi facilities are often limited more than the purpose of detention requires with detainees unable to leave their room to use the bathroom facilities at night since bedrooms are locked at 10PM." (blz 1)

-> Ontbreken van rechtsbijstand

De opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA, in bijlage) stelt eveneens vast dat sinds juli 2015 er geen mogelijkheden meer bestaan in eerste instantie voor het bekomen van rechtsbijstand :

« In addition, since 1 July 2015 there is no State funded legal aid for the first instance of status determination for any asylum applicant and whilst legal aid is provided for appeals under the budget, access to the courts to lodge such an appeal turns heavily on the provision of legal assistance and representation during the eligibility interview and upon receipt of a negative first decision. 24 Consequently, effective access to the procedure for applicants is negated. In light of the consistent failings identified in status determination proceedings,²⁵ such curtailment of procedural rights is particularly dramatic for those nationalities detained given the extremely low recognition rates for these individuals." (blz 3, 4)

Er is eveneens een tekort aan gerechtelijke vertegenwoordiging tijdens de zittingen. (blz 6)

-> Het ontbreken van het identificatiesysteem van de kwetsbare personen

Ten slotte kan men noteren dat er geen enkel systeem bestaat voor de identificatie van de kwetsbare personen, behoudens dit dat werd ingesteld voor de kinderen.

« The law does not envisage any specific identification mechanisms for vulnerable categories of asylum seekers, except for children. The legal provisions exclude the application of accelerated procedure with regard to unaccompanied asylum seeking children, but not to torture victims.¹¹⁴ The identification of vulnerability is stated to be mainstreamed in the training of caseworkers, but special trainings are rarely provided. In 2008, the SAR and UNHCR agreed on standard operating procedures (SOPs) to be followed with respect to treatment of victims of Sexual and Gender-based Violence (SGBV).¹¹⁵ These SOPs however were never applied in practice. A process for the revision of the SOPs has been pending since the end of 2013, which also aims to include new categories or vulnerable groups. However, as of 30 September 2015, the SOPs revision are not even close to being finalised and adopted by SAR.¹¹⁶ Neither guidelines, nor practice exist to accommodate the specific needs of these groups" (p. 38);
Zie eveneens de bladzijden 7 en 8 van het AIDA verslag betreffende het ontbreken van de detectie van kwetsbare personen.

Er dient hier benadrukt te worden dat verzoeker aan medische problemen lijdt (zie hierboven).

V) De slechte behandeling en de brutaliteit van de politie ondergaan door de migranten en de asielzoekers

Meerdere internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch of nog het Amerikaanse ministerie, stellen vast dat de migranten politiegeweld ondergaan evenals diefstallen en de slechte detentieomstandigheden (informatie in bijlage).

Al deze internationale organisaties rapporteren dat de Bulgaarse politiemacht :

- de goederen en het geld stelen van de asielaanvragers
- de asielaanvragers slaan en fysiek mishandelen
- de asielaanvragers opjagen en hun honden op hen loslaten ;

Slechte detentieomstandigheden in hun detentiecentra:

- de asielaanvragers worden geslagen ;
- er zijn geen goede hygiënische omstandigheden ;
- de asielaanvragers krijgen onvoldoende te eten in deze centra.

Aldus rapporteert het rapport van Amnesty International (in bijlage) het volgende :

« The majority of the migrants and refugees pushed back have said that they were slapped, punched and kicked, and forced to lie down on the ground" »

Het rapport van het Amerikaanse ministerie (in bijlage) preciseert :

« Refugee Abuse: Human Rights Watch and Border monitoring Bulgaria alleged that violence against asylum seekers, including beating and humiliation, took place at the border. Other local NGOs expressed concern over the accuracy of those reports, and while they acknowledged having knowledge of cases of violence against asylum seekers, they did not believe there was a systematic policy to apply violence. Authorities refused to investigate the allegations. The State Agency for Refugees further accused NGOs of organizing riots and strikes in the reception centers" »

Er zijn vele onmiddellijke terugwijzingen naar Griekenland en Turkije.

Verwerende partij mag zeker niet gevolgd worden waar zij stelt dat er geen elementen "de vermeende feiten staven". Verzoekers' relaas is hoogst waarschijnlijk en aannemelijk, en er is geen reden om hem niet te geloven.

De Europese Commissie heeft vorderingen voor tekortkomingen ingesteld tegen de Bulgaarse Staat in november 2014 met betrekking tot de onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije. Zij heeft eveneens een inbreukprocedure ingesteld tegen de Bulgaarse staat in september 2015 met betrekking tot de niet-omzetting van de Kwalificatie Richtlijn.

In een artikel van 11 april 2016 van francetvinfo.fr leest men het volgende (stuk 11):

"Des associations bulgares réclament des sanctions, après la diffusion d'images dégradantes sur les réseaux sociaux, montrant des migrants ligotés et couchés à terre. En Bulgarie, des milices se constituent pour faire elles-mêmes la chasse aux migrants qui passent la frontière turque. Le gouvernement ne condamne qu'à demi-mots ces actes souvent humiliants.

Officiellement, le chef de la police aux frontières reproche à ces milices "d'utiliser la force" et de faire le travail de ses services. Mais le gouvernement bulgare n'a pour le moment intenté aucune action contre ces attaques. "Quand chaque citoyen bulgare apporte son aide à l'armée ou à la police, cette aide nous est toujours utile," estime d'ailleurs le Premier ministre Boïko Borisov. Et la première chaîne privée de télévision du pays les qualifie même de "héros", explique France 2.

La Bulgarie gouvernement continue en outre d'ériger une clôture à la frontière turque, un passage qui pourrait devenir le nouvel accès à l'ouest de l'Europe, après la fermeture de la frontière grecque. »

Waar de bestreden beslissing oordeelt dat geen enkel land volledig vrij is van racisme en xenofobie moet echter benadrukt worden dat zulke denigrerende gedragingen tegenover vreemdelingen

aangemoedigd worden in Bulgarije. Het gevolg is niet enkel marginale discriminatie, maar grootschalig geweld en denigrerende behandeling tegenover asielzoekers.

Volgens de voorzitter van France terre d'asile is de Bulgaarse regering verantwoordelijk (suk 12):

« Le choc après la diffusion d'images montrant des réfugiés ligotés par des milices privées en Bulgarie : "Les premiers responsables sont les autorités bulgares et leur Premier ministre", accuse sur France Info Pierre Henry, président de l'association France terre d'asile. "Quand les autorités d'un pays délivrent des certificats de mérite à des citoyens ou des miliciens privés pour dénoncer la présence de migrants, il ne faut s'étonner d'aucune dérive", dit-il. »

Deze zeer gemediatiseerde informatie werden door verwerende partij niet in rekening gehouden, en de beslissing rust op manifeste tekortkomingen en appreciatiefouten.

Ten slotte moet ook vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker exact dezelfde situatie beschrijven als de situatie beschreven door de rapporten hierboven geciteerd. De vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen in geval van overdracht aan Bulgarije is dus gegrond."

2.2. Verweerder repliceert op dit punt in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verzoekende partij kan evenmin in een tweede onderdeel voorhouden dat haar situatie niet zorgvuldig zou onderzocht zijn, vermits door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk terdege werd nagegaan of er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico is op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoot dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op bescherming van de lokale autoriteiten.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Bulgarije slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Verzoekende partij slaagde er niet in om de omstandigheden van de door hem voorgehouden feiten verder te duiden. Verzoekende partij reikte bovendien geen enkel element aan die de vermeende feiten staven. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om op zijn minst concrete feiten en elementen te verwachten, doch verzoekende partij blijft dienaangaande in gebreke. Het is al evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat deze feiten moeten worden gesitueerd in de context van grenscontroles, daar waar verzoekende partij zelf geen enkele concrete toelichting gaf bij haar relaas.

Wanneer men na een verblijf in Bulgarije geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om deze reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen.

Verzoekende partij voert vooreerst aan dat meerdere internationale organisaties ‘sinds meerdere maanden blijven vragen om de overdracht van asielzoekers in de Dublin-procedure naar Bulgarije op te schorten’. Verzoekende partij verwijst hierbij naar een verslag van het ECRE van april 2014 en naar een verslag van het UNCHR van juni 2015.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het verslag van het ECRE van april 2014, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij met haar kritiek in gebreke blijft om afbreuk te doen aan de actuele vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd op grond van recente bronnen onder meer het volgende overwogen: “Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen.”

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij evident niet dienstig verwijzen naar verslagen uit begin 2014, zijnde ongeveer twee jaar geleden, nu wordt vastgesteld dat de leefomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije opmerkelijk verbeterd zijn en er geenszins sprake is van een systematische detentie van asielzoekers in Bulgarije.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een verslag van het UNCHR van juni 2015, merkt verweerder op dat dit betrekking heeft op de concrete situatie van asielzoekers met ‘specific needs and vulnerabilities’.

Daarover werd in de bestreden beslissing gemotiveerd: “Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1989 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat er in het geval verzoekende partij geen sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid, nu zij een alleenstaande man is zonder kinderen en tijdens het verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen.

Verzoekende partij gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze niet.

De verzoekende partij voert nog aan dat de opvangomstandigheden gedurende het jaar 2015 zouden verslechterd zijn, doch dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat zulks niet kan volstaan om de verzoekende partij niet over te dragen naar de voor de behandeling van haar asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als volgt:

“We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

Verweerder verduidelijkt nog dat elke lidstaat binnen de Europese Unie op heden geconfronteerd wordt met buitengewone uitdagingen op het vlak van opvang van asielzoekers, waarbij voor elke lidstaat opmerkingen kunnen geformuleerd worden betreffende de opvangomstandigheden. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd dan ook terecht overwogen dat het loutere feit dat dergelijke opmerkingen kunnen gemaakt worden, niet zwaarwichtig genoeg is om de verzoekende partij niet aan Bulgarije over te dragen.

Verzoekende partij uit tot slot tal van ongestaafde beschouwingen nopens de voorgehouden niet naleving van de rechten van asielaanvragers.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat de registratie van een asielaanvraag niet noodzakelijk toegang geeft tot de behandeling van de aanvraag.

Verweerder laat gelden dat dit weinig ernstig is.

Verweerder benadrukt dat de Bulgaarse instanties de terugname van verzoekende partij uitdrukkelijk hebben aanvaard op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening.

Artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening stipuleert als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Nu de Bulgaarse instanties de terugname van verzoekende partij uitdrukkelijk hebben aanvaard op grond van voormeld artikel, kan enkel worden vastgesteld dat de Bulgaarse asielinstanties uitdrukkelijk de verplichting hebben aanvaard om de asielaanvraag van verzoekende partij verder te behandelen. De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De kritiek van verzoekende partij als zouden de detentieomstandigheden in Bulgarije betreuenswaardig zijn doen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt zij in detentie zal worden gehouden.

In de mate dat de verzoekende partij verder voorhoudt dat er tekortkomingen zijn inzake de vertaaldiensten en er geen toegang is tot rechtsbijstand, laat verweerder gelden dat het ECRE/ELENA-rapport geen structurele gebreken vaststelde in Bulgarije.

Dat motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook in de bestreden beslissing:

“We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig het ECRE/ELENA-rapport aanhalen om voor te houden dat geen overdracht naar Bulgarije mag gebeuren.

Terwijl uit het door verzoekende partij aangehaalde AIDA-rapport bovendien blijkt dat aanzienlijke fondsen werden geïnvesteerd in de vertaaldiensten bij de asielprocedure.

Verzoekende partij voert nog aan dat er geen enkel systeem bestaat voor de identificatie van de kwetsbare personen.

Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij geenszins kan worden beschouwd als een kwetsbaar persoon, nu hij een alleenstaande man is zonder kinderen en tijdens het verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen, zoals ook uitdrukkelijk werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij houdt (summier) voor dat zij aan medische problemen lijdt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij de bewering als zou zij gezondheidsproblemen kennen voor het eerst uit in haar verzoekschrift. Op de vraag hoe zijn gezondheidstoestand is, antwoordde verzoekende partij in het interview geen medische problemen te hebben. Verzoekende partij legt bovendien geen enkel attest voor die haar beweringen als zou zij aan een allergie lijden staven.

Het is om die reden dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat op basis van de verklaringen van verzoekende partij en de elementen in het dossier geen sprake is van specifieke noden in hoofde van de verzoekende partij of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

Verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de motieven van de bestreden beslissing, en weerlegt deze dan ook niet.

Verweerder wijst daarbij nog op volgende (zeer) recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije geen schending van art. 3 EVRM uitmaakt:

“In haar nota met opmerkingen wijst verweerde partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens [gemotiveerd] op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd.” (R.v.V. nr. 166.566 dd. 26.04.2016)

Verzoekende partij houdt tot slot voor dat migranten worden geconfronteerd met politiegeweld, diefstallen en slechte detentieomstandigheden.

Verweerder merkt op dat de door verzoekende partij aangehaalde passages geen betrekking hebben op Dublin-terugkeerders, doch wel op de concrete situatie van asielzoekers die de grens overschrijden.

Verweerder herhaalt dat deze artikelen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die werd gemotiveerd onder verwijzing naar uitvoerige rapporten (die zich ook in het administratief dossier bevinden), en dit specifiek in het licht van de situatie van Dublin-terugkeerders.

Verweerder benadrukt verder dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij het slachtoffer zou zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Bulgarije, zoals supra werd gemotiveerd. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Bulgarije, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Bulgarije-in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Om vervolgens -na gedegen onderzoek- te besluiten dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Bulgarije en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (RvV nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft en het bovendien voldoende concreet en aantoonbaar maken. Dit is niet het geval.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betreft deze schendingen op – het ook door hem geschonden geachte – artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de verordening 604/2013, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat, indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublin-terugkeerder zijn grondrechten zal zien gerespecteerd in de lidstaat van bestemming. Zoals verweerder het in de bestreden weigeringsbeslissing terecht stelt, is *“[e]lke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*(cf.

artikel 3.2 verordening 604/2013), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de verordening 604/2013 tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Er dient hierbij te worden benadrukt dat indien niet of onvoldoende vaststaat dat een kandidaat-vluchteling in het verleden reeds zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, en daargelaten de vraag of zulks in casu het geval was, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, de asielinstanties in deze lidstaat verkeerdelijk kunnen besluiten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd of onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo wees het erop dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder zich hiervan bewust was. Hij stelt dat het zogenaamde AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginnsel. Uit de verdere motivering blijkt dat verweerder het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

In het recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst en dat is opgenomen in het administratief dossier, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid. Ook het door verzoeker geciteerde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt melding van het gegeven dat een zogenaamde Dublin-terugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen. Hierbij wordt er ook vermeld dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor.

Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden weigeringsbeslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden weigeringsbeslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet blijkt dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduïd dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als *“niet zwaarwichtig”*.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie, zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“ernstige gebreken zijn”*. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek *“kwetsbaar profiel”* heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfangen.

In dit verband wijst de Raad er voorts nog op dat niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke lidstaat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Wel komt het aan verweerder toe om, na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, uiteen te zetten waarom er geen structurele tekortkomingen in de opvang en de asielprocedure zijn. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verweerder in casu heeft nagelaten dit te doen. De Raad wijst er wel op dat niet van verweerder wordt verwacht dat hij alle informatie uit de aangehaalde rapporten in extenso weergeeft in de bestreden weigeringsbeslissing, maar er moet wel blijken dat hij een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt, hetgeen zoals supra werd toegelicht in casu niet is gebeurd. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen alsnog tracht een motivering op dit punt te voorzien, betreft dit een a posteriori onderzoek en motivering.

Aldus blijkt dat verweerder heeft nagelaten om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beide bestreden beslissingen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is volledig gesteund op de bestreden weigeringsbeslissing en de hierin gedane vaststelling dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS